

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apodixes, Sive Demonstrationes Tres Horrendarvm Blasphemiarvm Ecclesiae A Calvino Reformatae, Circa tres primos Symboli Catholici Articulos

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphaliae, 1608

Capvt XIV. Caluinistarum Deum non esse omnipotentem, quod extensionem actulae[m] per locum à corpore non poßit tollere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35415

CAPVT XIV.

Calvinistarum Deum non esse omnipotentem, quod extensionem actualè per locum à corpore non possit tollere.

Sed ad theses redeamus, quæ porro probât institutū suum hoc modo. Deus Calvinistarū non potest omni sua vi & potentia efficere vt corpus vel quantitas sit absq; loco non solum omni, sed etiam adæquato, prout cū Caluino in thesi cit. prædicans libenter concedit §. 90. at facere vt corpus vel quantitas sit absq; vel omni, vel adæquato loco, vnū est ex ijs que fieri possunt. Aliquid igitur factu possibile, nō potest fieri à Calvinistarū Deo; & proinde non est omnipotens. Huius argumentationis sumptio secunda appositis aliquot in thesi septima illustratur exemplis, quæ q̄ arrodant canina sua Alogia breuiter explanabimus, si tamen prius naturam quātitatīs, ex qua pendet hæc disceptatio, trib. verbis enodemus, de qua pluribus Conimbric. in Cōmentarijs in Aristot. Dialect. ad ca. de Quantitate. Logica Mexicana ibid. Suarez Tom. 2. Metaph. disp. 40. sect. 4. Sed nobis hæc sufficiunt pauca. Primū, Quātitatīs magnitudinīsq; essentiam positam esse in quadam extensione, quæ sit origo & radix aptitudinis ad occupandum locū, aliudq; corpus ab eo excludendū: quo modo essentia hominis radix est aptitudinis ad ridendū. Secundū, ex hac radice effluere naturaliter loca-

Quantita-
tis natura.

bilita-

bilitatem impenetrabilitatemq; vnus quan-
 titatis & magnitudinis cum alia magnitudine
 in eodē loco, quomodo risibilitas effluit ex
 natura hominis velut ex radice. Tertium, ex
 locabilitate & impenetrabilitate instar actus
 cuiusdam emanare actualement extensionem in
 loco, & extrusionem alterius corporis: quē ad-
 modū ex risibilitate seu aptitudine ad riden-
 dum, risus ipse actusq; ridendi proficiscitur.
 Ex his autem quis non videt; nullo iam nego-
 tio concludi, corpus posse esse absq; omni lo-
 co, nedum vt requirat locum adæquatum? Si
 enim magnitudinis quantitatisue essentia non
 est posita in extensione actuali per locum, sed
 hæc ex eius essentia iam constituta promanat,
 idq; mediante locabilitate, nihil est cur Deus
 hanc extensionem per locum non possit tol-
 lere à magnitudine. Cur enim diuina vi quod
 polterius est separari, & destrui non possit sal-
 uo priori? aut cur non possit Deus, postquam
 iam naturam suo generali influxu produxit,
 cessare à productione vltiori proprietatum
 actuumq;? non ei liberum sit negare suum in-
 fluxum in accidentia & tamen eum commu-
 nicare nature? Quātū? alia est actio, qua fit à
 Deo cōcursu generali rei alicuius, puta magni-
 tudinis, essentia & natura: alia qua eius pprie-
 tas & accidentia producuntur ab eodem vt
 causa vniuersali: alia qua ipsi deniq; actus pro-
 prietatis accidentiumque fiunt. Nihil vero

A Quanti-
 tate posse
 separari ex
 extensionem
 per locum.

est quod cogere Deum possit, ut postquam primam ediderit cogatur etiam necessario adijcere secundam, vel ubi secundam elicuerit, ut compellatur etiam tertiam superaddere, quo actu se per locum Quantitas fundat. Poterit igitur etiam magnitudo & fieri & esse absque eo, ut non fiat, vel sit eius realis actualisq; extensio per locum. Quod suo modo cernere est in rebus naturalibus. Lac etenim aliaq; similia postquam ab igne incaluerint rarescunt, sequitur è loco in quo ante fuerant, minori actuq; diffundunt per maiorem totamque ollam replent. Nihil hoc in casu nouæ Quantitatis accedit, sed aptitudo replendi maiorem vel minorem locum per solam rarefactionem condensationemq; exit in actum. Nunc ad exempla in thesi 7. recensita veniamus; Ea ad duas classes reuocat prædicans, quarum prior continet ipsi ea miracula in quibus effectus contingens aut merè externus à causa sua naturaliter alioqui effluens suspenditur. Posterior ea, in quibus ipsæ formæ formatis à rebus, aut proprietates essentielles ab essentijs sunt separatæ, ita §. 91. Prioris generis illi sunt, ferrea securis 4. Reg. 6. supernatans. Petrus inambulans aquis Matth. 14. Ignis Babylonius non vrens. Dan. 3. Corpus Christi colorum ex se effusionem, Ioannis 20. ne videretur, impediens. In his multa peccat prædicans, primo, quod ait formam à rebus formatis tolli.

Miraculo-
sæ separa-
tiones pro-
prietatum
à subiectis.

Prædicanti
sine forma
potest esse
formatum.

tum

cum enim forma det esse rei, fieri non potest, ut res habeat esse, utque sit in rerum natura formatum, absit tamen ab eo forma. Secundo, vult §. 92. actiones, effectus contingentes, actus secundos & extrinsecos à rebus abesse posse, si vis superior accedat. Atque hoc ipsum est, quod per proposita exēpla colligere theses volumus etiam de quātitate. Apertè enim in thesi asseritur occupationem loci actum esse secundum, & proinde posse vi diuina separari. Considera, mi Calvinoprædicans, melius verba thesis, quæ sic habent: quasi Deus abiungere nequeat à corporea mole actualem ipsius per locū extensionem, vel alterius corporis protrusionem. Si Latina intelligis, non aliud hic audis memorari, quam actualem extensionem, quam protrusionem, quæ actus quidam secundi sunt & accidentarij, ut ex lacte rarefcente & se per totum locum & lebetem extendente, sine sui corruptione, advertere poteras. Si Iesuitas euertere volebas, probandum erat iam dicta in actibus secundis non numeranda. At quia id non facis, eorum sententiam contra te imperitè approbas. Posterioris generis facit hæc. 1. Subsistentiam humanam ab humana Christi natura ablatam. 2. aquarum rubri maris fluorem cōpressum. 3. diffusionem colorum à corpore Christi suppressam. Sed & in his errat multis modis. Primò, quod hic more suo sui immemor, numerat

Prædicant
se iugulat.

1. absurdū
prædicant
ticū & con
tradictio.

Subsisten-
tiã existen-
tiamque
differre.

rat tertium posterioris generis, quod ante fe-
cerat quartum prioris generis. hic velit esse
proprietaem essentialem, quam ibi fecerat
accidentariam vel effectum contingentem.
Secundo, quod Franciscum Suarez concedat
distinctionem facere inter subsistentiam &
existentiam. & nihilominus dicat eodem §.
94. Suarez nolle subsistentiã ab humana Chri-
sti natura ablatam esse, eò quod asserit crea-
tam essentiam non posse conseruari per alie-
nam existentiam. Quæ enim, oro, hæc & qua-
lis est consecutio? Res creata iuxta Suarez non
potest conseruari sine sua existentia, ergo res
creata & Christi humanitas secundum Sua-
rez non potest esse sine sua subsistentia; quasi
non distingueret inter existentiam subsisten-
tiamque, quod tamen antè ipsemet prædi-
cans commemorauit. Nec refert si dicat ine-
ptè eum distinxisse; satis nobis est, Prædican-
tem ineptè intulisse secundum Suarez subsi-
stentiam propriam humanitatis esse in Chri-
sto, nam hoc quæritur modo. Tertio, ait Præ-
dicans §. 94. quod existentia est in genere en-
tium, id subsistentia est in genere substantia-
rum, quasi substantiæ non spectent prædi-
canti ad genus entium, sed extra illud tan-
quam non entia reponantur. Quarto, vult
humanitati Christi suam relictam esse subsi-
stentiam, quod à vera Theologia (à qua se
plurimum abesse re ipsa cõfitetur) admodum
alie-

alienum est. Primo, quia si suam habet subsistentiam propriam, habet etiam modum suum per se existendi sine dependentia à sustentante. At humanitas Christi non habet modum suum per se existendi sine dependentia à verbo sustentante prout clarum est: caret ergo substantia propria. Secundo, substantia creata, cum natura verè componit suppositum creatum. Erit igitur etiam humanitas Christi, cum hac sua substantia suppositum creatum. At suppositum non est communicabile, & proinde nec humanitas Christi erit prædicanti communicabilis, & quod inde fit verbum verè naturam humanam non assumpsit huic prædicanti. Tertio, suppositum intellectuale siue rationale, est persona, vt docet Boëtius in lib. de duab. naturis, cum ait: Persona est rationalis naturæ indiuidua substantia. At humana Christi natura, est per suam substantiam suppositum intellectuale. Erit igitur persona, duæque simul erunt in Christo personæ, qui fuit error Nestorij, vt è multis historijs ostendit Suarez disp. 7. sect. 3. Tom. 1. in 3. D. Tho. En Nestorianum prædicantem factum ex Calviniano, tantum vt Achilleum euitet argumentum, quod erat: difficilius est à substantia creata tollere substantiam, vel modum substantiæ intimum, & quauis proprietate illi magis astrictum, quam tollere

Humanitatem Christi carere substantia propria

Solida ratiocinatio posse à Quãtitate separari expansionem per locum,

Qualis sit
subsistētia
partium in
tegrātium.

à quantitate accidentariam eius per locum
expansionem. At prius præstitit Deus in hu-
manitate Christi secundum veteres recentio-
resq; Theologos. ergo etiã poterit posterius.
Poterit ergo efficere Quantitatem loco non
commensuratam; Nec patrocinator ei contra
Nestorianismum, quod pes, manus aliaque
membra habeant suam subsistētia, & tamen
non efficiant singula personam, quia eorum
subsistentia incōpleta est & integrat subsisten-
tiam personæ: at humanitas Christi, si suam
habet subsistentiam, vt vult prædicans com-
pletam habet; & cum ea necessario efficit per-
sonam, quia integram cōstituit rationalis na-
turæ indiuiduam substantiam. qua de re utili-
ter leget prædicans disp. 34. in Metaph. Sua-
rez, quem imperitè vellicat.

5.
Vt rubrum
mare tran-
situm de-
derit filijs
Israel.

Refutat. 2.

Quinto cauillatur ab vndis rubri maris
consistentibus murorum instar, nō ablatam
propensionem, sed solum inhibitum actum
defluendi. At in hoc primo malitiosè vocis
(propensio) significationem torquet. cum e-
nim pro inclinatione, nō habituali, sed actuali
esset posita (sicut & in cæteris quæ sequuntur
nominibus actionem significantibus factum)
maluit arripere habitualem, vt haberet quod
zoilus nouus roderet. Deinde ex prædicante
scire peruelim, quomodo defluxum aquarum
in mari à Deo inhibitum opinetur: an non pu-
tet, Deum cōcursum suum aquæ fluiditati ne-
gasse

gasse tantisper, dum transfret Israel? At hoc ipso etiam circa habitualem aquæ propensionem aliquid operatus est, ei efficaciam exundi in actum secundum negando. Rursum interrogo, quomodo velit corpora beatorum ratione terreæ molis, quam in se complectuntur, graua, ab eorum delapsu è cælis in terram vindicare. Cælum resistere dicet? at id illi aeris instar est fluidum §. 75. ab actu suo cõtra inclinationem propriam ea suspendi contendet? Sed ita violentè in cælo detinebuntur. Circa grauitatem aliquid operari Deum concedet? hoc satis est nobis, vt propensionem non nihil deminutam concludamus: & à pari inferamus, eum qui à corpore graui potuit semouere conatum ad descendendum & multo magis descensum, posse etiam à corpore quanto submouere propensionem ad se expandendum, & multo magis expansionem per locum. Firma igitur adhuc perstant exempla allata, confirmantq; admiranda Eucharistiæ mysteria prout in thesi 7. indicatum est.

Beatorum
in cælis cor-
pora etsi
graui sint,
terreaq; nõ
tamen ruc-
re deor-
sum.

CAPVT XV.

Deum Calvinistarum non esse omnipotentem probatur ex transsubstantiatione.

IN thesi 7. etiam probatur impotentia Dei Calvinistici hoc modo. Inter ea, quæ fieri

G 5 nihil